

FRANCIJA-ŠVICA-ITALIJA

2024

Francija, predvsem Provansa in alpski del sva imela v paci že kar nekaj let, pa nikoli ni bilo pravega časa, ali pa so bile vedno neke druge prioritete. Seveda sva bila pred leti še oba delavno aktivna in sva pač morala prilagajati dopuste eden drugemu.

Končno pa je prišel čas penzije za oba in napočil je čas, da izpolniva željo obeh. Torej Francoska Provansa in njene vasičke ter sivka in alpe z vsaj enim prelazom, kjer poteka tudi znameniti Tour de France. In sva šla.

5. junij 2024

Od doma kreneva ob osmih zjutraj. Hvala bogu ni gneče mimo Ljubljane. Na Vrhniki obiščeva še mammo Eli in Kovačeve ter se po AC odpeljeva proti meji z Italijo. Gneče ni.

V pričakovanju gneče mimo Benetk sva prijetno presenečena, saj promet teče tekoče. Hvala Italijanom za tripasovne AC. Tovornjake po petih minutah nehava šteti, saj je to »mišn imposibl«. Preveč jih je.

Nekje pri Benetkah pokosiva kar na parkingu za tovornjake. Vroče je. No hvala bogu za vročimo po vseh zimskih temperaturah v grapi.

Ob prihodu v Cremono takoj najdeva bencinsko pumpo in tankava do vrha. Cena dizla je 1.649 evra. Sparkirava se pri nogometnem stadionu. (45.13856, 10.03627)

Parkirišče pod cvetočimi lipami v Cremoni.

Katedrala Santa Maria Assunta v Cremoni.

Stradivarijjev muzej v Cremoni.

Ker sva dokaj zgodna se peš odpraviva proti centru, ki je oddaljen le nekaj minut hoje. Tukaj je pravo poletje. Ogledava si katedralo (vredna ogleda) in na placu pred cerkvijo popijeva pivo in kokakolo. Poleg pijače sva postrežena še s štirimi koščki pice, čipsom in vloženimi olivami. Cena za to je bila 8,20 evra.

Na trgu so imeli karabinjeri neko slovesnost in govoranc in postrojavanj ni bilo ne konca ne kraja. Pričakovala sva nek koncert njihove pihalne godbe pa ni bilo, razen čvekanja nič od tega.

Sprehodiva se še do muzeja Stradivarijevih violin. Žal sva zamudila. Bil je že zaprt.

Počasi se vrneva do avtodoma, ki stoji pod cvetočimi lipami. Omamni vonj lipovega čaja je enkrat. Ima naju, da bi šla kar obirat cvetje pa ga žal nimava kje posušiti.

Pred spanjem še enkrat preverim koordinate na garminu za naslednji dan. In šok. Karta, ki jo imam naloženo v garminu ne podpira Francije. Kako je mogoče, če sva pa pred leti z isto karto prevozila vso Normandijo in pol Francije. Očitno nova nadgradnja karte Francije ne podpira. Edina rešitev je navigacija preko Google Eartha. Za navigacijo brez internetne povezave je potrebno lovdati karte za navigacijo brez povezave. To mi vzame kar nekaj časa. No pred spanjem je tudi to urejeno in sedaj čakava, kaj se bo zgodilo, ko prečkava francosko mejo.

To je za danes vse. Upam, da naju noč ne presneti s kakim obiskom policajev ali bognedaj kakih nepridipravov.

6. junij 2024

Ob šesti uri zjutraj naju prebudi smetarski stroj, ki čisti parkirišče. Vstaneva, potelovadiva in po zajtrku okrog poldevete ure kreneva naprej proti Genovi, ki jo ne misliva obiskati, zato izbereva pot okoli nje in proti mestu Albenga, kjer nameravava ostati par dni na morju, če bo lepo vreme. Pot po AC je tekoča in brez zastojev. Spet na stotine tovornjakov in zelo malo osebnih vozil. Približno sto kilometrov pred ciljem se ustaviva na počivališču, kjer odlijeva kaseto. Ob prihodu v Albengo naju vrli garmin pošilja skozi podvoz pod železnico, ki je komaj dovolj visok za osebna vozila. Ustavim na prvem parkirišču poleg trgovine, kjer nabaviva zelenjavo in pečenega piščanca za kosilo. Pojeva in se odpeljeva proti centru mesta, kjer se garmin spametuje in naju končno postavi na pravo pot do kampa. Par metrov pred kampom naju sicer preseneti nadvoz z višinsko tablo 3 m, vendar greva skozi brez težav.

Kamp (44.04287, 8.22308) leži na polotoku tik ob morju, le promenada je med kampom in obalo. Cena za kamper in dve osebi je 28 evrov za dan.

Zunaj je precej toplo zato se odločiva za sprehod po promenadi in peščeni plaži. Kar paše.

Po povratku v kamp se vsedeva pred avtodom in zadremava. Popoldne jo peš mahneva v staro mestno jedro. Sprehod po mestu se konča v oštariji, kjer sva prva gosta in se načakava preden oddava naročilo. Pica je bila dokaj OK, kalamari pa so bili pod kritiko. Cena pa je primerljiva s cenami pri nas. Začne rahlo deževati zato plačava in odhitiva proti kampu. Zvečer še tuš in partija kart pa v cunje.

7. junij 2024

Spiva enajst ur, kot dojenčka. Po zajtrku počasi snamem kolesa, saj imava namen napraviti turo okoli mesta z vsponom do rimske vile Julije Avgusta. Vzpon je kar strm, hvala za el. kolesa. Razgled na celoten genovski zaliv pa fascinanten. Škoda, da je oblačno. Vilo sicer zgrešiva, jo pa vidiva od daleč. Po spustu s hriba narediva še ravninsko turo do Villanova Albenga, kjer popijeva dober kofe in se po nasprotnem bregu reke Centa vrneva do Albenge. V starem mestnem jedru zaman iščeva sladoled. Po nekaj krogih po mestu kupiva kartici

Kamp v Albengi.

Pogled na genovski zaliv med kolesarjenjem nad Albengo.

Plaža v Albengi.

Kljub slabemu vremenu je bilo potrebno sprobat ležalnike na plaži.

za mamo in babi, težava pa nastopi, ko hočeva kartici oddati v poštni nabiralnik. Tega v celém mestu ne najdeva, najdeva pa poštarja, ki nama z veseljem vzame kartici. Upam, da jih ni vrgel v smeti...

V kampu greva na kosilo v restavracijo. Pojeva odlično morskó ploščó, poleg pa še veliki solati in popije va pivo. Na hišni račun nama kot predjed ponudijo melancane s sirom. Nisem ljubitelj melancan, vendar je bilo odlično. Vse to za 36 ojetov.

Po kosilu pa obvezna siesta. Mari v kamperju, jaz pa zunaj na stolu. Če nebi začel tip kositi travo okoli kamperjev, bi verjetno siesto kar podaljšala do večera.

Po domači kavi se odpraviva na plažo, kjer kljub oblačnemu vremenu preizkusiva ležalnike. Še sprehod po plaži z obveznim iskanjem lepih kamenčkov in počasi nazaj v kamp. Kolesa so napolnjena (štrom) in gredo lahko nahaj na nosilec. Midva pa načrtuje va še večerni sprehod do mesta. Morda tokrat najdeva sladoled.

In sva ga. V centru starega mesta. S kolesom sva se popoldne sigurno trikrat peljala mimo pa nisva videla slaščičarne. Sladoled je bil res vrhunski in cena – 1,5 evra kepica. Za primerjavo, v Medvodah je po 2 evra.

Po povratku v kamp pride na vrsto knjiga, potem pa cunje.

8. junij 2024

Po jutrajši telovadbi (to nama je prišlo že v navado) pospraviva kemper, odli-jem kaseto, plačava kamp in navigirava francosko mejo pri Mentonu. Prepovem plačljive ceta, tako da jo mahneva ob obali proti Franciji. Voziva skozi ob-morska mesta tudi skozi Sanremo, vendar se nikjer ni mogoče ustaviti. Na celi poti do francoske meje ni bilo prostega enega parkirnega mesta. Vožnja je potekala počasi, kar mi čisto odgovarja saj se nama nikamor ne mudi.

Garmin zdrži do francoske meje potem pa ga zamenja telefon s prednalože-nimi kartami Francije. V Mentonu najdeva parking ob cesti, pokosiva in se odpraviva na krajši sprehod. Ob povratku ugotoviva, da sva parkirala tik ob tabli, ki prepoveduje parkiranje za AD-je. J..i ga, pravi čas sva se vrnila in odpe-ljala naprej proti Monaku. Navigiran sem imel nek parking v marini. Navigacija naju je vozila po celém mestu, po vseh mogočih in nemogočih tunelih in podzemnih krožiščih. Mimogrede, peljala sva se tudi skozi tunel, kjer potek dirka formule 1. Med vso to noro vožnjo sem seveda falil enega od odcepov in

Pred palačo monarha Monaka.

Park vrtnic monaške princese Grace Kelly.

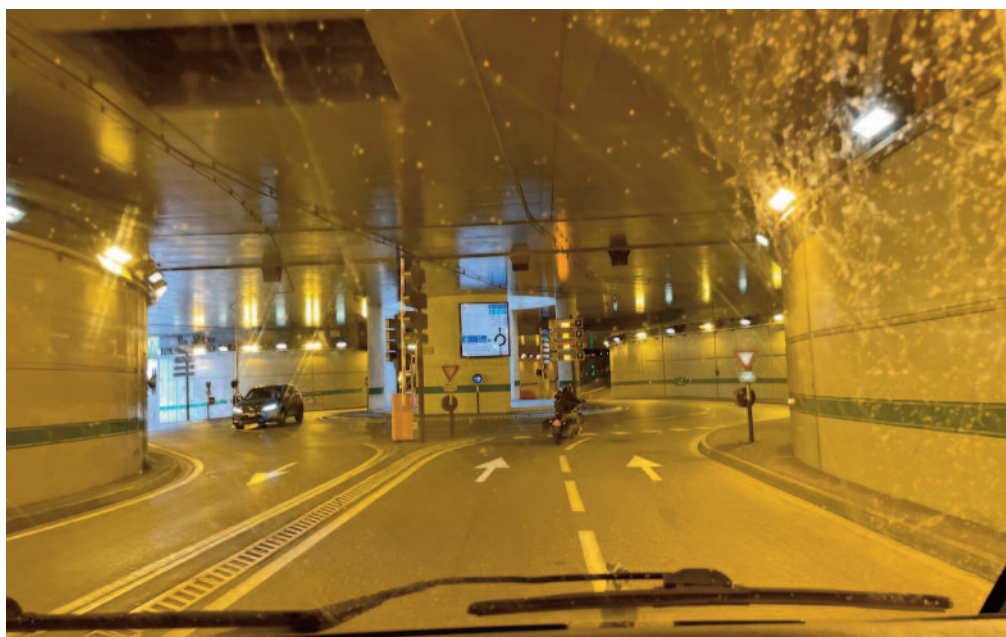
znašla sva se na koncu marine na plačljivem parkingu, ki je bil začuda prost. Za dva evra dobiva uro in četrt časa. Odpraviva se čez marino do parka vrtnic monaške princese in naprej proti kraljevi palači.

Mari med sprehodom s pomočjo telefona veselo prevaja navodila za parkiranje in še kaj drugega. Oba sva pozabila, da Monaco ni v EU in da tukaj mobilni podatki kaj hitro spuhijo. To se je na žalost tudi zgodilo. Mari je v par minutah ostala brez vseh zakupljenih mobilnih podatkov. Popadla jo je nepopisna jeza sama nase. Kako se ji je to lahko zgodilo.

Po dobri uri sprehoda se vrneva do avta in navigirava naslednji cilj. To je mala vasica mad Nico, kjer nameravava prespati. Navigacija naju vodi skozi Nico in navzgor proti vasi Saint Paul de Vence. Pot je strma in mestoma zelo ozka, tako da sem na eni od ožin podrsal z desnim ogledalom po zidu. Hvala bogu brez posledic. Parking za AD-je se nahaja ob cesti (43.7024, 7.11696) nekaj minut hoje oddaljen od vasi. Ker je dan še mlad, se peš odpraviva v vas. Zelo prijetno presenečena nad lepoto in urejenostjo vasi, prideva tja ravno sredi licitacije umetniških del. Vas je očitno umetniško središče saj je praktično vsaka hiša neke vrste galerija.

Na poti v Saint Paul de Vence.

Tuneli pod Monacom.

Sprehodiva se po vasi, pijače pa si ne privoščiva, saj naju pogled na cenike vin odvrne od želje po pitju. Nekje 10 evrov za deci vina so se vrtili cene.

Že kar prijetno utrujena se vrneva do avtodoma, kjer povečerjava in strneva dogajanje tega dne. Še vedno je prisoten grenak priokus ob misli na Monako in izgubljene mobilne podatke. Ampak tudi brez njih bo treba preživeti. Je pa to dobra šola za prihodnja potepanja.

9. junij 2024

Noč mine dokaj mirno. Poleg PZA-ja so namreč kontejnerji za steklo in nekomu se je pač dobro zdelo pripeljati cel avto steklenic nekje po polnoči. Razbijanje stekla ni ravno lepa uspavanka. Zbudiiva se ob pol osmih, spet telovadiva. Po zajtrku navigiram kamp ob jezeru Lac de Sante Croix. Pot je enkratna, vsaj zame. Mari ni tega mnenja. V serpentinah se vzpnemo visoko čez hribe. Cesta je odlična in poteka ponekod nad strmimi prepadi, vsekana v živo skalo. Tudi cel kup v skalo vsekanih predorov je na poti. Po približno uri vožnje se cesta poravna na planoti, ki spominja na našo Pokljuko, s to razliko, da je ta

Ulica v Saint Paul de Vence.

Saint Paul de Vence.

verjetno desetkrat večja. Cesta vijuga med travniki in gozdički in vožnja je sproščujoča. Nekje 80 km pred ciljem nasproti pripeljejo motoristi, očitno redarji in spremljevalci kolesarske dirke in nas postavijo ob cesto. Približuje se nam peloton kolesarjev mladincev. Fantje od 10 pa tja do 15 let. Vzamem aparat in dogajanje posnamem. Tik ob najinem kamperju pa se zgodi množični padec mladih nadobudnežev. Očitno jih je zmotilo naše navijanje in v upanju, da vidijo kakega svojega navijača jim je popustila koncentracija in že so bili na kupu. Ni lepo slišati jok in vpitje tistih na tleh. Večina jih je dobro odnesla, eden pa je potreboval medicinsko pomoč. Starši so očitno vozili za pelotonom, saj so se kar naenkrat proti gomili kolesarjeva pognale očitno pretresene matere. Mari je vse to dogajanje kar pretreslo tako, da je s solzami v očeh spremljala vse skupaj. K sreči so nas kaj kmalu spustili naprej. Nadaljujema pot in kar nekaj časa sva tiho, vsak zatopljen v svoje misli.

Kmalu se približava kanjonu Verdon in se ustaviva na prvi razgledni točki. Res je globok in impresiven. Mari, kar ne more gledati navzdol. Pot se vije praktično po robu kanjona in sovoznik, v tem primeru Mari, je nenehno na preizkušnji, sploh če ima vrtoglavo ali strah pred višino. Sam sem, moram priznati, neizmerno užival, saj so se neprestano odpirali čudoviti razgledi na kanjon in reko v njem.

Okrog ene ure prispeva do jezera in do kampa, kjer misliva prenočiti. Kamp (43.796501, 6.24205) se odpre ob pol dveh, zato sparkirava pred kapijo in pogrejeva kosilo ter v miru pojeva.

Plačava 17 evrov za noč in se postaviva na parcelo nekoliko dvignjeno nad jezerom.

Sledi sprehod do mostu pri začetku kanjona Verdon. V bližnji restavraciji polni muh, popijeva pregrešno drago pivo (7 evrov) in se spraviva v kamper na večerjo.

10. junij 2024

Noč je mirna in zbudiva se ob sedmih v brezoblačnem dan. Sonce se počasi kaže izza verdonskih planin in naznanja čudovit dan.

Ob izhodu iz kampa kupiva dve bageti v improvizirani trgovini in se odpeljeva čez most na koncu jezera desno navzgor nad kanjon Verdon do razgledišča, ki je oddaljeno od jezera cca 35 km. Cesta spet vijuga strmo nad

PZA pred vasjo Saint Paul de Vence.

Saint Paul de Vence - sejemin dražba likovnih umetnin.

Izliv reke Verdon v jezero Sainte-Croix-du-Verdon.

Počitek v kampu pri jezeru Sainte-Croix-du-Verdon

Most čez kanjon Verdon.

Na poti v kanjon

Na dnu kanjona.

Tudi čelke so prišle prav.

Slovo od najglobljega kanjona v Evropi.

prepadi in Mari ima spet težave s pogledi navzdol. Dobre tričetrt ure traja vožnja do plačljivega parkirišča (43.79412, 6.39818) na platoju od koder vodijo planinske poti na razne konce po kanjonu. Midva, po priporočilu možakarja, ki stopi iz turističnega biroja, ubereva krajšo pot v dno kanjona. Steza teče najprej skozi goste grmovje in se spusti ob granitni steni, ki jo je nekoč izdolbel ledenik, do asfaltne ceste, ki se konča s krožiščem. Od tu naprej vodijo deloma stopnice, deloma uhojena steza do reke v kanjonu. Vroče je in želiva si sence, ki se začne kmalu za prvim ovinkom.

Po nekaj stopnicah se vzpenja do začetka predora, vklesanega v živo skalo, ki je bil pred več kot sto leti predviden za povezavo do hidrocentrale pa je hvala bogu projekt propadel, 650 metrov rova pa je ostalo. Nadelala sva si čelke in vstopila v rov. Mari je zdržala cca 150 metrov do prvega okna, ki je spuščal svetlobo v rov. Tam sva dočkala skupino Francozov, ki so nama povedali, da je rov dolg okoli 700 metrov. Odločitev je bila na dlani. Na levo krug in nazaj proti vhodu. K sreči tudi meni ni bilo, da bi še pol kilometra hodila v temi in potem še enako razdaljo nazaj. Ob vhodu v rov sva se spakirala ob vodo in pomalicala sendviče, ki sva jih imela s seboj. Med jedjo sva opazovala plezalce visoko nad kanjonom. Tu je namreč plezalni raj. Zanimivo je, da morajo »abzajlat« čez kanjon, če hočejo priti do vznožja zelo strme stene in po celi višini rahlo nagnjene navzven. Kakih 500 m nad nama sta dva ravno končala enega od raztežajev.

Po malici se počasi povzpeva nazaj ven iz kanjona po poti pristopa. Plačava parkirano (7,5 evra za dobre 3 ure) in se počasi odpeljeva nazaj proti dolini. Ves čas vožnje se odpirajo osupljivi razgledi v kanjon. Prometa je nekaj več kot dan prej, vendar vse teče brez težav. Navigiran imava PZA v mestecu Moustuers Sainte Marie (43.84363, 6.21877), nekaj kilometrov oddaljenega od verdonskega jezera. Ob prihodu na PZA opaziva, da je rampa na vhodu odvijana in položena na tla. Stebriček za plačilo je videti nov, vendar nanj ne polagava pozornosti pač pa zapeljeva na PZA in se sparkirava. Eden od francoskih avtodomarjev je ravno zapuščal PZA in nama sugeriral, da je vse OK, da je očitno parking zastoj, saj je rampa odmontirana. V prepričanju, da je temu res tako, v miru pokosiva in leževa za kako urico k počitku.

Po prebujanju pa šok. Rampa je bila spet namontirana in - zaprta! Kaj pa sedaj? Ven očitno ne bova mogla, saj nisva plačala parkinga. Opazujem, kako drugi avtodomi prihajajo na PZA in opazim, da rampo dvigujejo z neko kartico. Kje dobiti to kartico? Nemški par, ki je pravkar prispel ima težave s to kartico zato pristopim in jih pobaram, kje sta kartico kupila. Nemka, hvala bogu za silo obvlada angleško mi pove, da je kartico kupila na nekem avtomatu že prejšnje dni. Ni pa vedela kje. Še enkrat preverim stebriček za plačilo in se mu malo bolj posvetim. Zadeva je simpl kot pasulj. Preko povezave se moraš prijaviti, oddati svoj mail in reg. št. avta, prisloniti plačilno kartico s katere ti poberejo poljubno število ojtrotov (jaz sem izbral 30) in rečeš OK in ven prileze – valaaaaa kamping

PZA pod vasjo Moustuers Sainte Marie.

Po poti križevega pota proti cerkvi na vrhu skale.

Tudi je se dobro v tej vasici.

Tja gor sva poromala.

Pogled na vas z romarske poti.

kartica z dobroimetjem 30 ojev. Hja, to je prva faza. Kartico že imava, vendar je stebriček na rampi ne zazna, ker ni poleg avtodoma. Ta namreč stoji na parkingu. Spet mi zraste pritisk. Pripeljem AD do rampe in poskusim z izstopom iz parkinga. Rampa ostane hroma, kot bi hotela reči – pa te imam nevednež. Tukaj stopi v akcijo Mari. Stebriček je pameten in izpiše neko telefonsko št. Za primer nuje. K sreči takoj dobi vezo in deklica na drugi strani vse uredi. Vidi, da sva se prijavila pred eno uro in nama pobere s kartice tistih 10 evrov parkirnine z zagotovilom, da ne bo težav ob izhodu iz parkinga. Bomo videli jutri!

Olajšana, se odpraviva v vas, ki leži na strmem pobočju nad PZA-jem. Prijetno presenečena nad romantično podobo vasi se vzpneva po križevem potu do

Parking pred mestecem Valensole.

cerkvice, ki stoji visoko nad vasjo. Kar ne moreva zapustiti te prečudovite vasi. Še nekaj šopinga in večerja v prijetni gostilnici. Hrana odlična. Trije hodi in pijača pa ne prehudih 71 evrov. Sita in polna vtisov se spustiva na PZA. Tokrat naju ne čaka nobeno presenečenje.

11. junij 2024

Prebujiva se v jasno, hladno jutro. Po zajtrku odtočiva sivo vodo in sprazniva kaseto ter dolijeva pitno vodo. Pred tem čakava dva nevljudna Francoza, ki se nonšalantno vrineta na izliv in praznita smrdljivo kaseto. Očitno brez kemikalij. Kaseto splakujeta sigurno desetkrat in naju ne šljivita, ko čakava da prideva na vrsto. Zapustiva PZA brez težav. Kartica deluje.

Vožnja proti poljem lavande je mirna in tekoča. Najprej se vzpneva iz doline po serpentinah na planoto, kjer se že pokažejo prve njive z lavando. Rahlo razočarana, saj sivka še ni v polnem razcvetu, pripeljeva na parking (43.84218, 5.98144) pred mestece Valensole. Snameva kolesa in kreneva na širna polja, kjer raste samo lavanda in pšenica, ki je že zrela in tik pred žetvijo.

Tukaj je sivka že dokaj razcvetena in polja so že vijoličasta ter preprejena z rdečim makom. Kar ne moreva mirno voziti, ker se neprestano ponujajo novi in novi pogledi, ki zahtevajo fotografiranje. Zavijeja z glavne ceste in po kakem kilometru prideva na kolovoz, ki naju med polji sivke vodi nekam v globel med zaobljenimi hibčki. V daljavi slišiva beket ovac in kmalu na enem od hribočkov zagledava veliko čredo, ki se je na žarkem soncu držala skupaj, da je izgledala kot velika kepa volne.

Ustaviva se, da popijeva in pojeva vsak jabolko in se po isti poti vrneva do asfalta, ki se kmalu spet konča na makadamu. Smerokazi so lepo postavljeni in

Povsod sivka. Nekje že zrela, večinoma pa še ne.

tudi brez navigacije lepo slediva poti in se vrneva na parking. Vmes še malo narabutava sivke za spomin. Ker nama še ni dovolj kolesa, se spustiva iz mesta v dolino kjer pomalicava in se po strmem klancu vrneva nazaj do avtodoma. Mudi se nama ne, zato počasi kreneva po valoviti pokrajini in lepi cesti polni drevoredov platan, proti najinemu današnjemu cilju – vasici Roussillon in parku okre. V popoldanskih urah prispeva na plačljiv parking (43.89643, 5.29595). Še pravi čas, ker so za nama prihajali novi in novi avtodomi. Če bi zamudila, bi ostala na cesti. Po kosilu ima Mari generalno v kameprju. Potem pa se odpraviva proti centru vasi, ki je oddaljena petnajst minut hoje.

Vasica je vsa v znamenju okre. Cela vas je v tej barvi in sprehod po ozkih ulicah je podoben, kot v vseh provansalskih vasicah. Ljubke trgovinice in lokali

na vsakem koraku. Najdeva vhod v park okre, ki bo na vrsti naslednji dan.

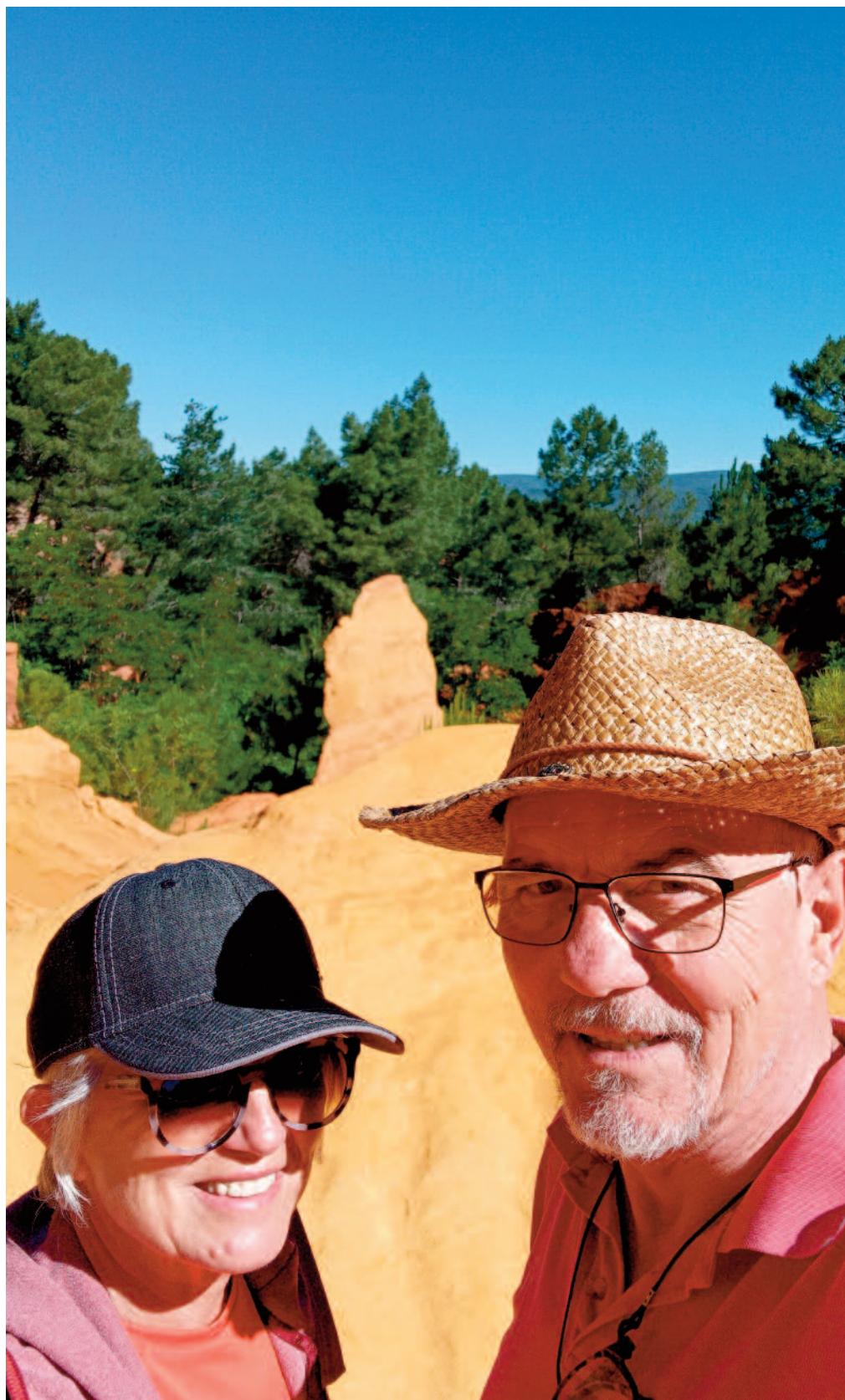
Na vrhu vasice se nahaja majhen trg, kjer je polno lokalčkov in na tem trgu je igral bend SIMP SONGS duo. Odličen nastop dveh, pevke in kitarista naju je prikoval v enega od lokalov, kjer mi ni bilo težko odšteti 3,8 evra za malo pivo. Popil sem dva.

Mari ima težave z želodcem, v lokalu pa ne strežejo toplih napitkov, da bi želodec potolažila z toplim čajem. Sediva kar dobro uro in poslušava šansone, ki sta jih izvajala člana ansambla.

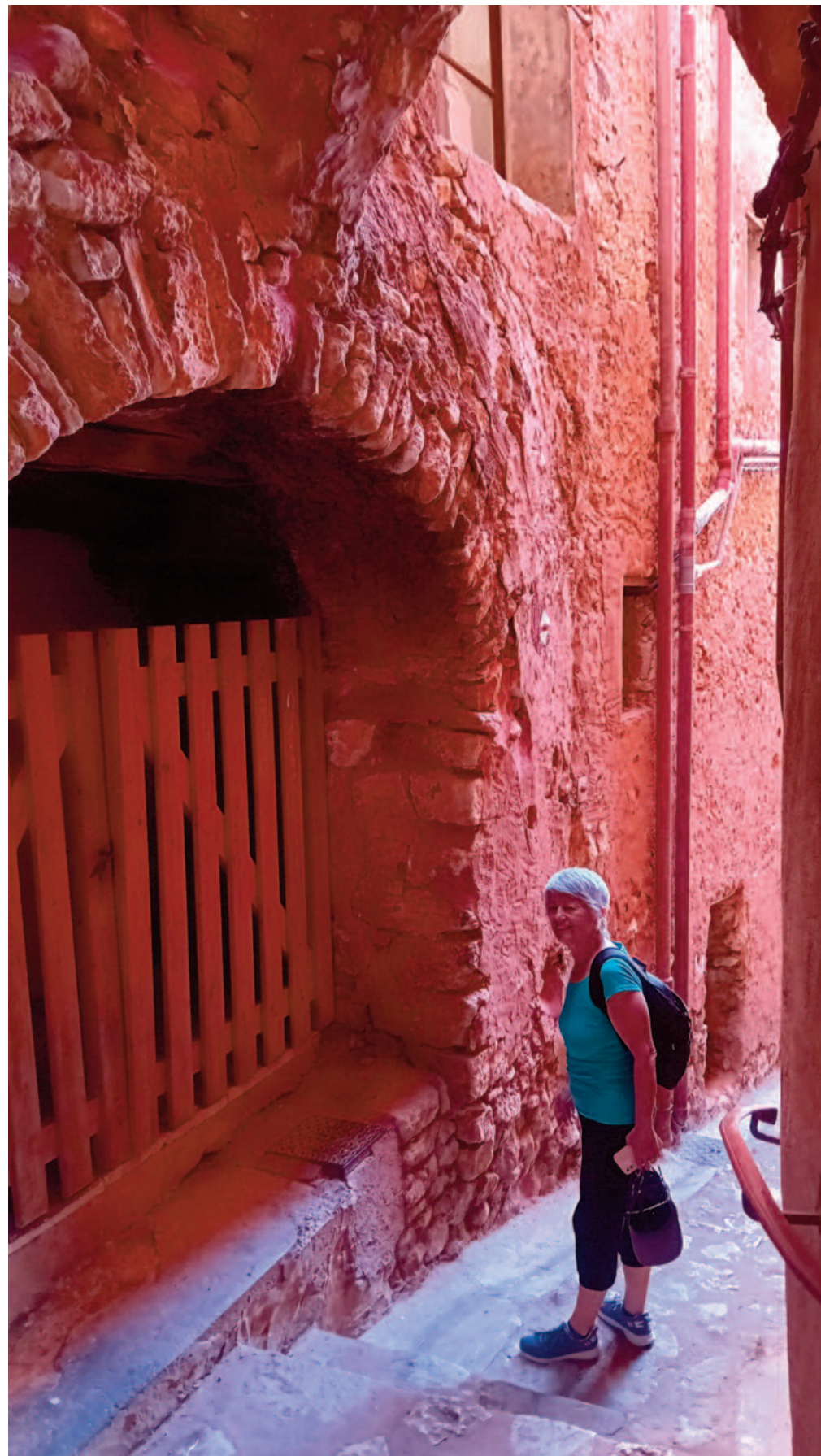
Bend najavi kratko pavzo, midva pa odideva navzdol proti parkingu. Domači čaj bo, upam, pomiril razdražen želodec.

PZA v mestu Roussillon.

V parku okre.

Ulica v mestu Roussillon.

12. junij 2024

Zjutraj jo mahneva proti parku okre, ki se razteza po celem območju mesta Roussillon. Najina ruta predstavlja cca eno petino celega območja okre. Izbereva daljšo pot, ki traja cca 1 uro. Dobro je, da sva bila med prvimi obiskovalci, kajti ob povratku so se pojavili avtobusi polni francoskih penzionistov.

Park je vreden ogleda. Okra je v bistvu posledica kemijske reakcije med kalcitom in železovim oksidom. Kamenina po domače povedano zarjavi. Kamor stopiš je vse v barvi okre, od poti do zanimivih kamnitih skulptur, ki jih srečuješ tokom celega obhoda. Več o samem parku okre pa ve Google.

Vreme imava idealno. Kar ne moreva si predstavljati, kakšna je ta pot ob dežju. Nebi rad poskusil. Že na spremljajočih tablah je opozorilo, da okro čimmanj »šlatamo«, saj jo je zelo težko odstraniti s kože in obleke.

Park okre. Dobro, da ni deževalo, ker bi bila potem tudi midva rdeča.

Po uri hoje po parku, se spustiva nazaj v dolino na PZA. Navigirava vasico Gordes in kreneva na pot. Navigacija naju sprva hoče na vsak način spraviti skozi vas Roussillon čeprav je ob cesti znak za prepoved vožnje za avtodome. Obrneva in prisiliva navigacijo, da naju pelje po obvozni cesti proti Gordesu.

Ob prihodu na plačljivo parkirišče (43.91550, 5.19763) sva najprej prijetno presenečena, saj sva kljub obilici turistov našla prosto parkirno mesto. Problem pa je nastal, ko je bilo potrebno plačati parkirnino. To je kar podvig, če ne znaš francosko. Jezi me to, da ima vsaka vas drug sistem plačevanja parkirnine in vsak je bolj zakompliciran od prejšnjega. S pomočjo domačina nama le uspe plačati 15 evrov za cel dan, čeprav ne mislita tu prespati. Po plačilu parkirnine se odpraviva v vas. Moram priznati, da je to ena lepših provansalskih vasi, ki močno spominja na italijansko Matero. Tudi usoda vasi je podobna, saj je bila do leta 1960 praktično pozabljena in zaraščena. Obnova jim fantastično ratuje.

Gordes.

V podzemlju Gordesa, kjer so bili mlini za pridobivanje olivnega olja.

Gordes.

Ulica v mestu Gordes.

V centru francoske kulinarike. Dobro je bilo.

Med sprehodom po ozkih kamnitih ulicah naletiva na muzej, ki se skriva v podzemlju vasi. Mari takoj odstopi od poskusa, jaz pa vstopim in počakam, da se skupina pred menoj vrne z ogleda. Muzej pravzaprav predstavlja podzemno oljarno olivnega olja. Videoprojekcija nas najprej seznani z obnovo cele vasi in prikaže proizvodnjo olivnega olja v srednjem veku. Po projekciji je prost ogled vseh podzemnih prostorov, ki predstavljajo prostor s stiskalnicami in koriti vklesanimi v skalo po katerih se je olje stekalo v kamnite rezervoarje. Stiskalnico so gonili osli, ki so prav tako živeli v prostoru poleg stiskalnice. Zanimivi so vodni rezervoarji, ki so držali 6000 litrov vode. Eden je še vedno poln kapnice. Več o tem pa je spet treba vprašati strica Googla. Priporočam ogled ob obisku vasi Gordes.

Mari me je čakala zunaj. Približuje se čas kosila in potrebno je najti gostilno. To ni nobena težava, saj je na trgu kar nekaj birtij. Najdeva prijetno mizo na soncu in naročiva školjke v omaki in pomfri za Mari in njoke s tartufi zame. Cena za francoske razmere sploh ni bila pretirana, hrana in pijača je znesla 51 evrov.

Po povratku k avtodomu izkoristiva plačano parkirnino in se vleževa k popoldanskemu počitku. Kaka urica je bila dovolj in odpeljeva se proti naslednjemu cilju – samostan Abbaye Notre Dame de Senanque.

Samostan je oddalje le 15 minut od vasi Gordes. Ob prihodu pred samostan, pa naletiva na zastoj pred parkingom (43.93151, 5.18899). Francoski penziči očitno ne vedo kako velik avto vozijo. Eden od njih, ki je pripeljal nasproti se enostavno ni upal umakniti na desno, mi pa smo čakali, da se tip le skorajži, in

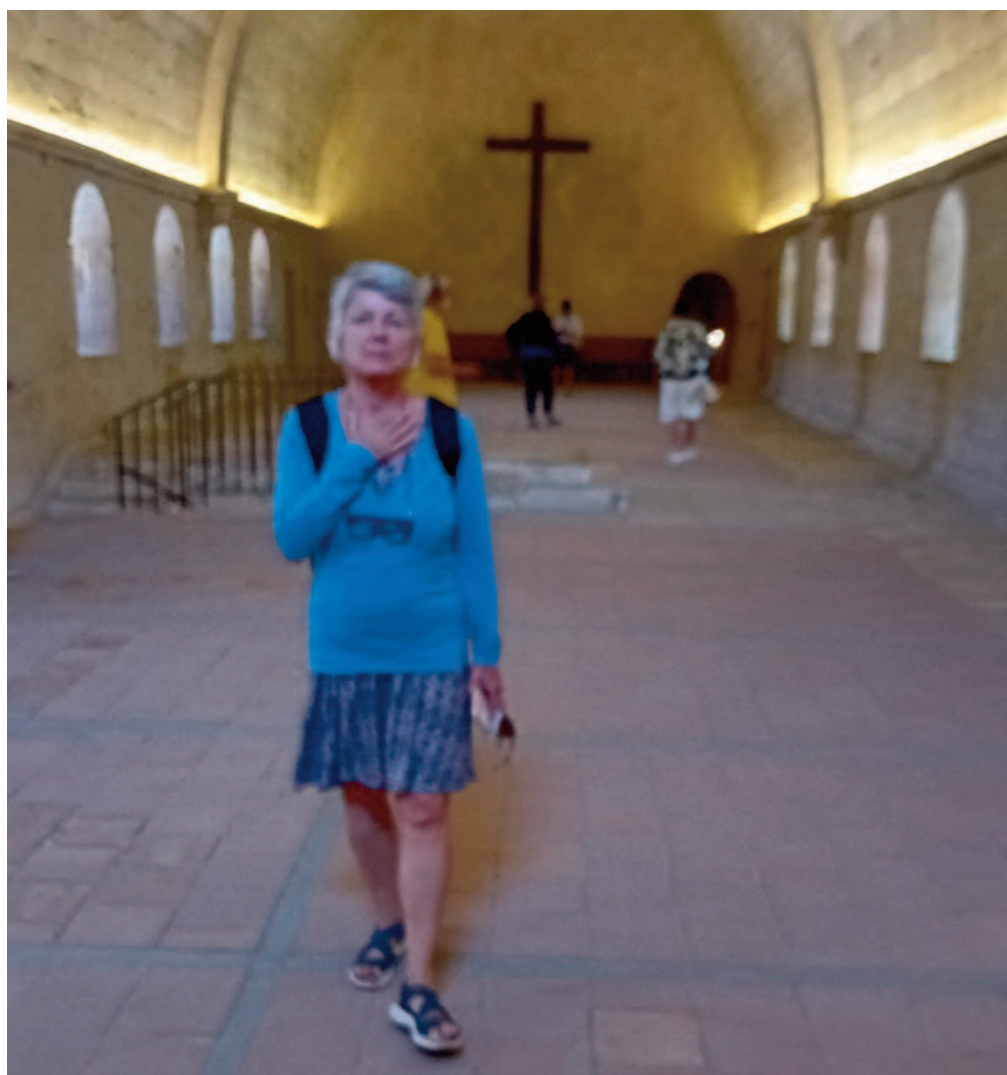
se je, za deset centimetrov. Ravno dovolj, da sem se nekako splazil mimo njega brez škode. Parkirava in vsa navdušena od lepote samostana in polj sivke okoli njega plačava vstopnino in prideva do prve dvorane, pravzaprav kapele, tukaj pa Mari spet obupa. Naprej grem sam. Ogledam si notranjost samostana, ki je res impozantna, kar se tiče arhitekture. Cel samostan je zidan, pravzaprav sestavljen in kamnitih blokov. Nikjer ni ometa ni kakršnihkoli poslikav. Streha pa je pokrita s ploščatimi kamni. Ob izhodu iz samostana pa itak komercialna poteza – izhod skozi trgovino s spominki. Tukaj me čaka Mari, ki je spominki ne premamijo.

Še sprehod okoli samostana in nazaj do avtodoma.

Naslednji današnji cilj je vasica Fontaine de Vaucluse. Navigiran imam PZA (43.9202, 5.12469). Vožnja od samostana do tu poteka po obvozu spet do vasi

Samostan Abbaye Notre Dame de Senanque. Škoda, da sivka še ni bila v polnem cvetenju.

Notranjost samostana je odprta samo ob določenih urah.

Samostan z druge strani.

Gordes (torej sva jo obiskala dvakrat). Pot je slikovita, vendar dokaj ozka, tako da je previdnost priporočljiva.

Pripeljem na lep PZA par sto metrov od centra vasi. Tukaj spet pride prav kartica, ki sem jo po kalvariji na parkirišču v Moustiers Sainte Marie, kupil in napolnil na avtomatu. Rampa se odpre in parkirava v senci. Očitno danes še nisva dovolj hodila, zato se odpraviva na ogled vasi. Sprva nič posebnega, potem pa naju pot vodi navkreber ob reki, na kateri je moralo nekoč stati kar precej mlinskih koles. Nekaj jih še stoji in eden od njih pripada tovarni papirja, ki jo

tudi obiščeva. Tovarna ročno izdelanega papirja še deluje, sicer samo še za turistilčne potrebe. Pole ročno izdelanega papirja so tudi naprodaj, vendar te cena takoj odvrne od nakupa. Pola ročno izdelanega papirja formata A4 stane 15 evrov.

Odideva še do konca soteske, kjer se kamnite stene dvigujejo visoko nad strugo reke. Na levem bregu reke, visoko na previsni skali stoji razvalina gradu. Ne vem če do njega vodi pot, pa tudi ne mislim ugotavljati. Noge so sicer že težke saj sva ta dan prehodila cca 12 km in želiva si samo še počitka. Vrneva se na PZA, kjer v miru povečerjava.

Ob reki v vasi Fontaine de Vaucluse.

Drevored mogočnih platan. V tem delu Francije je večina drevoredov iz platan.

13. junij 2024

Prebudi naju jasen sončen dan. Nikamor se nama ne mudi, zato ne hitiva. Potelovadiva, kot vsako jutro, pozajtrkujeva, napraviva servis na pitstopu in odpeljeva s parkirišča. Ob izstopu zaman iščeva rampo in stebriček za pofočkanje, ki je prejšnji dan še stal. Serviser je očitno podrl stebriček, odstranil rampo in nekam odšel, morda na kavo. Sistem plačevanja na tem PZA-ju je enak tistemu, kjer sva že imela težave z rampo in kartico (v mestu Roussillon). Tukaj se pač ne odjaviva, saj se nimava kje. Upam, da mi ne bodo s kartice pobrali vse naložene evre.

Delavnica, kjer ročno izdelujejo papir.

Odpeljeva v smeri Avignona. Navigiran imam PZA na polotoku reke Rhone (43.95567, 4.79905), streljaj od centra mesta in papeške palače. Po nešteto krožiščih končno prispeva na parking. Plačevanje je spet drugačno, kot na vseh prejšnjih parkingih. Končno dobiva listek za na armaturo in se sparkirava na travi poleg ograje.

Ker imava danes v načrtu samo Avignon se nama nikamor ne mudi. Do kosila se veselo martinčkava pred kamperjem. Po kosilu še oddremava in okoli dveh kreneva na ogled mesta. Ne bom dolgovezil, kaj vse sva videla, povem le da sva šla na ogled papeške palače, kjer je imela Mari spet težave, zato me počaka pri vhodu. Ogled palače vsekakor priporočam.

Po kratkem sprehodu po mestu in ogledu polovičnega mostu (mimogrede, vse je treba plačati, tudi ogled te podrtije) je čas za pregrešno drago pivo (9 evrov 0,5 l). Odločiva se, da ne bova pešačila po mestu, zato greva na vlakec, ki vozi turiste (večinoma obnemogle penzionerje) po znamenitostih mesta. Vožnja traja cca 45 minut in je vredna vsakega evra. Vozna karta stane 10 evrov. Na vlaku je tudi avdio vodenje po znamenitostih, tako da sva kar veliko zvedela o zgodovini samega mesta. Priporočam. Seveda pa vse o Avignonu ve stric Google.

Čas je za večerjo in na glavnem trgu sedeva pod senčnike v eno od restavracij, kjer na slepo naročim steak in ponfri zame in solato s piščancem za Mari. Namesto steaka dobim odličen tatarski biftek z vsemi začimbami in jajcem. Vse skupaj zmešano je bilo - njami. V ozadju se je rahlo oglašala skrb, da morda ne bi smel v tujini jesti surovega mesa, ampak, če je bilo pa tako dobro. Tudi Marina solata je bila baje okusna le preveč je je bilo.

Po večerji še malce posediva in opazujeva mimoidoči folk. Ostane nama še kratek sprehod čez most do parkinga, tuširanje, karte in spat.

PZA v na polotoku reke Rhone v Avignonu.

Papeška palača v Avignonu.

Mogočno mestno obzidje.

Moja nevednost je pripomogla k odličnemu tatarcu.

Značilnost Avignona - polovični most. Manjkajoči del je bil porušen v srednjem veku.

14. junij 2024

Ob zori naju prebudi ropot jutranje konice, v daljavi se sliši vlak in po strehi rahlo škreblja. Dež. Ni bilo sile, še prahu ni pobralo, je pa jutro nekam turobno brez sonca.

Po ustaljeni jutranji proceduri, plačava parking in odpeljeva proti rimskemu akvaduktu Pont du Gard, ki je oddaljen slabih 20 minut vožnje. Pri vstopu na plačljiv parking (43.94918, 4.54329) naju ustavi francoski vojak, vse naokoli pa stojijo soldati z avtomati. Pripravlja se namreč vojaški dogodek, ne vem sicer kakšen, vendar je ob vhodu v park pred mostom vse polno francoske vojske, od tujske legije do ne vem kakšnih baretk. Pripravljajo tudi piknik za pogostitev po končani ceremoniji.

Parkirava in odideva do mostu, ki je res impozanten. Ne moreš si predstavljati, kako so pred dva tisoč leti sploh uspali postaviti nekaj tako pompoznega in to tako natančno, da med posamezne kamnite bloke ne spraviš niti lasu. Da o naklonu, ki je potreben za miren tok vode na več deset kilometrski trasi sploh ne govorim. Inženirji v antiki so bili res izjemni.

Povzpneva se do vrha akvadukta in skozi dotočni tunel, ki je dolg kakih 50 metrov. Mari gre skozi s pospešenim korakom, ampak gre. Akvadukt je bil zgrajen leta 50 in je aktivno deloval do propada rimskega imperija in čez, vse do leta 600. Več pa ve Vikipedija in stric Google.

Ker je dan še mlad, ni pa še čas kosila, se odpeljeva naprej proti naslednjemu cilju, ki se nahaja le nekaj deset kilometrov južneje. To je vasica Les Baux de

Rimski akvadukt Pont du Gard. Na vrh se je potrebno povzpeti po stopnicah in skozi tunel.

Provence. Avtodom parkirava ob cesti, ki vodi strmo v vas (43.74404, 4.79355). Parking je seveda plačljiv. Za nama se ustavi VAN s celjsko registracijo (prva Slovenca, ki sva jih srečala dosedaj). Mlad par je sposoben samo suhoparen »dober dan« in nič več. Jaz pa tudi nisem hotel siliti vanju.

Vas je postavljena na vrh skale, visoko nad ravnino (spominja na San Marino). Danes je vas prepuščena turistom, saj domačini očitno ne živijo več tukaj, je pa v vsaki hiški gostilna ali pa trgovinica. Tukaj se vidi človeška iznajdljivost pred več stoletji. Če ni bilo prostora na skali, so pa zvrtili prostore v

živo skalo. Videti je tudi veliko zapuščenih grobov oz. katakomb, kjer so pred mnogimi stoletji pokopavali, saj zemlje za grobove preprosto ni bilo. Na vrhu vasi stoji grad Chateau des Baux de Provence, ki je žal v ruševinah, so pa okoli razstavljene replike srednjeveških oblegovalnih naprav. Aja, več pa ve, ve se kdo...

V eni od trgovinic opaziva oljke v lončenih posodah in odločiva se, da eno kupiva, pa da vidiva ali bo uspevala tudi v najini grapi. Če ne, bo pa vsaj lončena posoda ostala za spomin.

Srednjeveška vas Les Baux de Provence.

Prodajalna oljčnih sadik v glinenih posodah.

V živo skalo vklesane grobnice.

Ker je še zgodnje popoldne, parkirnino pa imava plačano samo za dve uri, se odpeljeva proti današnjemu končnemu cilju – Arles. Spet obvozi sto in eno krožišče in prispeva pred kamp (43.66988, 4.644582) dva km pred centrom mesta. Prijazna receptorka nama dodeli parcelo in razloži, kako se pride peš do centra. Popijeva kavo in malce poleživa.

Peš do mesta traja kakih dvajset minut. Ulica pa kateri hodiva je zanemarjena, predmestje pač, si misliiva. Vendar v samem centru mesta ni nič drugače. Na vsem potovanju do danes nisva videla bolj umazanega in zanemarnjenega mesta, kot je Arles. Smeti povsod, po ulicah, parkiriščih, da o spalnih naseljih sploh ne govorim. Okrog blokov je živ svinjek in tudi privatne hiše so zanemarjene do te mere, da tam jaz niti na sliki ne bi hotel biti.

Ogledava si mogočen rimski amfiteater in rimsko gledališče. Če pred dva tisoč leti tukaj ne bi bilo Rimljanov in njihove arhitekture, Arles praktično ne bi imal kaj pokazati. No z izjemo nekdanjega hotela »HOTEL DIEU« v katerem je kratek čas bival Vincent van Gogh in ob tej priliki narisal znameniti hotelski vrt, ki je danes skoraj do potankosti enak, kot tedaj. Hotela pa tukaj ni več. Da je nekoč bil, priča samo napis na vhodnem portalu. K sreči je vhod v vrt kljub pozni uri še odprt in z veseljem si ga ogledava. Ob vrtu stoji tudi replika van Goghove slike in lahko primerjamo takratno in sedanje stanje. Skoraj ni razlike.

Arhitekturno čudo v Arlesu.

Rimska arena v Arleju.

Vincent van Gogh - Le Jardin de la Maison de Sante a Arles.

In vrt danes.

Res nama gre na živce vsa umazanija, ki sva ji priča. Pa se nama kljub temu zahoče sladoleda. Najdeva primerno slaščičarno in poliževa vsak dve kepici res odličnega sladoleda.

Potem pot pod noge in proti kampu. Kar primerno utrujena se pred mrakom vrneva na najino parcelo. Jutri pa novim dogodivščinam naproti.

15. junij 2024

Zbudi naju gruljenje grlice nekje na drevesu nad najinim kamperjem. Videti je, da bo dan turoben, vsaj po vremenski napovedi sodeč. Kmalu po osmi uri pa se pokaže sonce in demantira vreme.

Spet enak postopek pred odhodom iz kampa. Ob devetih plačava 22 evrov za noč in odpeljeva iz Arlesa proti nacionalnemu parku Camargue, ki je oddaljen dobrih 30 kilometrov. Navigiran imam parking ob cesti (43.541932, 4.63344) tik ob vodi lagune, kjer so doma flamingi n divji konji. Vreme je idealno za kolo, zato snamem kolesa in odkolesariva po laguni v upanju, da narediva kak dober posnetek. Kolesarjenje je lahko, saj je ravnina kamor pogledaš. Občutek je podoben, kot pri kolesarjenju po Ljubljanskem barju, le vode je precej več,

saj se nahajava v laguni, kjer se reka Rhona izliva v morje. Plitva laguna je idealna za plamence in kaj kmalu jih zagledava v vodi kako se pasejo. Žal je varnostni pas do vode precej širok in ni mogoče priti bliže. Tukaj bi prav prišel teleobjektiv, ki pa ga žal nimam. Po dobri uri zmerne kolesarjenje opaziva, da se vedno bolj oddaljujeva od lagune, zato počasi obrneva in se po isti poti vrneva nazaj proti avtodomu. Razlika je le v tem, da sedaj močno piha nasproti in elektrika nama kar lepo pomaga. Med potjo naletiva na divje konje, ki se pasejo za kanalom, ki ločuje cesto od lagune. Mirno se pasejo, med njimi je tudi žrebiček. Tudi znamenite camarške bike opaziva kako se pasejo v daljavi. Videla sva praktično vse kar ponuja park Camargue, le živalim nisva mogla blizu. Prekolesarila sva cca 40 kilometrov, ravno prav, da nama je kri lepo zakrožila.

Kosilo in obvezen počitek, ki se je potegnil kar na dve uri.

Tukaj se odločim, seveda s strinjanjem sopotnice, da malce spremeniva nadaljevanje potovanja. Ob pregledu karte, ki sva jo dobila v kampu v Arlesu, ugotovim, da je v mestu Orange, ki je na poti proti Lyonu, kar nekaj znamenitosti, ki jih je vredno videti. Med njimi je eden največjih, če ne največje antično gledališče v rimskem cesarstvu. Pot pod kolesa in gremo v Orange. Še prej pa morava najti bencinsko pumpo, saj sva z gorivom že na tesno. Zanimivo je, da

Nacionalni park Camargue. Flamingom se nisva mogla bolj približati.

Parkirala sva tik ob vodi in odkolesarila po laguni.

skoraj dva dni nisva opazila nobene pumpe, če že, je ta bila na nasprotni strani ceste. K sreči kmalu po obvozu Arlesa naletiva na pumpo na nakem krožišču. Nalijeva do vrha kljub ceni 1,779 evra. Ko sem ravno že pri ceni nafte. Radke so pumpe, kjer je cena pod 1,7 evra. So se pa gibale do 2 evra.

Navigacija se je odločila, da nama še malce razkaže provansalske vasice, saj išče vsemogoče bližnjice. Mari poleg mene včasih globoko diha, saj je na določenih mestih res ozko.

Pri pregledu rute pred potjo sem opazil, da je parking v mestu Orange nekje na hribčku nad mestom (44.131329, 4.809312). Predvideval sem, da bo šlo verjetno na tesno. In je res šlo. Po prihodu v Orange naju navigacija usmeri ostro desno v hrib, v ozko ulico. Mari neha dihat in je verjetno zadrževala sapo do vrha, saj je res šlo na tesno. Zgoraj pa ogromen peščen parking, sicer brez oskrbe pa vendar.

Sparkirava in se peš odpraviva po peš poti navzdol v mesto. Vmes Mari še pobara mlad par, če sva na pravi poti in dobi potrditev.

Ob prihodu v mesto sva vzhičena ob pogledu na antično gledališče, ki je res ogromno. Spet se lahko zamislimo, kako je bilo mogoče v antiki zgraditi kaj tako pompoznega. Žal sva za ogled notranjosti spet prepozna, sva pa dovolj zgodna za špencir po mestecu in posedanje v enem od lokalov ob mrzlem pivu. Ogledava si še mestno katedralo iz 12. stoletja in prisluhneva par komadom na jazz festivalu, ki se je ravno začel na mestnem trgu.

Ura je že skoraj osem zvečer, sonce pa še kar pripeka. Odločiva se za vrnitev nazaj na hribček. Na vrhu je velika gostilna, ki je ta večer očitno prirejala neko zabavo, saj se je parkirišče, kjer začelo polniti pa tudi redarji so urejali parking. Ko to pišem, naju še nihče ni prepodil ali kakorkoli drugače vznemiril.

Peščeno parkirišče nad mestom Orange.

Antično gledališče v mestu Orange.

Rimski Forum v Orange.

Karaoke na Jazz festivalu.

16. junij 2024

Prespiva eno najmirnejših noči do sedaj. Parkirišče se je do polnoči izpraznilo in ostala sva sama v tišini in miru. Vstaneva v sončno jutro. Pot proti Lyonu bo kar dolga, zato sva že prejšnji večer izbrala vmesni cilj in sicer krokodiljo farmo v mestecu Pierrelatte. Nisva sicer bila povsem prepričana, kaj naju tam čaka pa sva se vendarle odločila za obisk tega čuda. Odločitev je bila več kot odlična.

Tako dobrega tematskega parka z okoljem in klimo, ki odgovarja eksotičnim živalim, od krokodilov, kač, želv do ptic, še nisem doživel. Obisk tega parka odtehta vsak evro plačan za vstopnino (20 evrov po osebi). Obhod vseh bazenov s krokodili in terarijev s kačami ter raznimi reptili, akvarijev z eksotičnimi ribami taja več kot uro, ki mine kot bi mignil. Res, priporočam vsakemu, ki ga bo pot zanesla v te kraje.

Krokodilja farma. Živi so, ja.

Ob lesenem je lahko biti heroj.

Krokodilji inkubator.

Zunaj je prijetno toplo in pot proti Lyonu teče mirno. Polja sivke so zamenjali hribčki in holmi polni vinogradov. Pot teče neprestano ob strugi reke Rhone in pogledi na reko in vinograde v ozadju so včasih kar kičasti.

Približuje se čas kosila in poiščeva si parking v mestecu Vallace. Prejšnji dan sva v Leclerku kupila nek francoski golaž. Prodajalka žal ni znala niti A od angleščine, in tako nisva izvedela kakšen golaž sva kupila. Danes, pri kosilu sva ugotovila, da je bil to goveji golaž z olivami. Dooober. Obvezen počitek po kosilu in pot pod kolesa in naprej proti Lyonu. Do tam je še dobrih 100 km.

Že na samem začetku potovanja sva se odločila, da bova po Franciji potovala izključno samo po lokalnih, neplačljivih cestah. Ta način sva nameravala uporabiti tudi na poti v Lyon. Kakih 15 km pred Lyonom pa se lokalna cesta naenkrat združi z avtocesto. Rahlo zmedena se prepustiva navigaciji in malo pred mestom zgrešim izvoz, pravzaprav zapeljem na nepravi izvoz in vrtiljak se je začel. Kar nekaj obračanj in voženj po raznih pentljah je bilo potrebnih, da sva spet prišla na AC, ki vodi proti centru. Padeva v gužvo ravno v tunelu pod mestom. Promet se kmalu sprosti in teta v navigaciji naju pripelje pred vhod v kamp (45.81974,

Kamp v predmestju Lyona.

Pred sodno palačo v Lyonu.

Brv za pešce čez reko Saono. (spodaj)

Na hribu Fourvière, Bazilika Notre-Dame de Fourvière, posvečena Marijinemu brezmadežnemu spočetju.

Cvetlični vrt pod baziliko.

Mestna hiša v Lyonu.

4.76160). Kamp ima 4 zvezdice, ker je v njem tudi bazen. Sam kamp pa ni nič kaj posebnega, saj gre za prehodni kamp, kjer se zadržujejo predvsem enodnevni gostje. Cena pa ni nič zasoljena glede na zvezdice – 36 evrov z elektriko za kamper in dve osebi. Namestiva se na dodeljeno parcelo ravno pravi čas, da si na kompu ogledava tekmo SLO-DK. Wifi super vleče. Po голу Janže noriva v kamperju. Upam, da sosedov nisva preveč motila.

Po tekmi se sprehodiva po kampu in greva sproti preveriti, kje je avtobusna postaja, ki jo bova uporabila jutri za ogled mesta. Večerja in spat.

17. junij 2024

Jutro je oblačno in vse kaže na deževen dan. Zato se primerno temu tudi oblečeva. Ne pozabiva niti na dežnike. Kasneje se vreme razjasni in postane vroče. Vsa »dodatna oprema« tako postane odveč. Žal to spoznava šele v mestu. Preden kreneva na avtobus, se oglasiva v recepciji in podaljšava bivanje še za en dan.

Odpraviva se torej na avtobusno postajo, na linijo 89, ki pelje akozi predmestje Lyona do začetne postaje metroja. Na avtobusni postaji srečava prijazen francoski par najinih let, ki nama lepo razloži do kam se peljemo in kje prestopimo na metro. Vso pot sta z nama vse do centra mesta, kjer zapustimo postajo metrja in se poslovimo.

Iz postaje metroja prilezeva na trg pred stolnico sv. Janeza krstnika iz 12. do 15. stoletja (več glej Vikipedija – velja za vse naslednje znamenitosti Lyona). Stolnica je žal zaprta in si jo ogledava samo od zunaj. Ker sva še pri močeh, se odločiva za pohod na hrib Fourvière, kjer stoji Bazilika Notre-Dame de Fourvière, posvečena Marijinemu brezmadežnemu spočetju.

Najprej jo mahneva po cesti navzgor in kmalu spoznava, da se pot odmika od samega vrha zato preverim na navigaciji, kje je prava peš pot. Vrneva se nekaj deset metrov navzdol in v prvi ozki ulici najdeva tesen prehod, pravzaprav stopnišče, ki vodi navzgor. 250 stopnic teče neprekinjeno navzgor pa je to šele

dobra tretjina poti do vrha. Od konca stopnic se potem vije peš pot v serpentinah do bazilike. Tukaj počijeva, pojeva vsak po jabolko, nekaj popijeva in si ogledava notranjost bazilike, ki naju prevzame s svojo lepoto. Ogledava si tudi kripto pod cerkvijo in začuda, Mari nima težav.

Ob spustu s hriba si ogledava še vrt vrtnic, ki pa so žal v tem času že odcvetale in so kazale kaj klavrno podobo.

Okrog poldneva prispeva v mesto in se sprehodiva po brvi čez reko Saono na drugo stran, kjer se bohotijo široke ulice z mogočnimi stavbami, med katerimi se nahaja kar nekaj trgov s fontanami in pa mestna hiša, cel kup muzejev (na vrtu enega se lepo prijetno ohladi v senci dreves).

Čas kosila je in potrebno bo najti kotiček, kjer bova naročila kaj za pod zob. V Lyonu to res ni težava, saj slovi, kot kulinarčno središče Francije. Vsede va se v eno od vogalnih gostilnic, ki jih je res na pretek in pojeva kosilo.

Sonce vse bolj pripeka in odločiva se, da imava počasi dovolj sprehajanja po soncu. Izbereva še eno ulico, ki teče vzporedno z reko Saono in jo mahneva proti trgu na kateri se nahaja velika fontana. Ves čas sem imel občutek, da mi nekdo diha za ovratnik, zato sem postal pozoren in nenehno rahlo krivil pogled nazaj. Opazim dve frklji, ki naju vstrajno zasledujeta dobesedno za vratom. Čutim tudi neke gibe okoli nahrbtnika, takrat pa me mimoidoči Francoz opozori, da se nekaj dogaja za mojim hrbtom. Obrnem se in zagledam dve mladenki, tam okoli 15 let jima je bilo, kako se naredita »francoze« in gledata nekaj v zrak, kot, da nekaj iščeta, se obrneta in odideta stan od naju. Snamem nahrbtnik in opazim, da je bila zadruga, kjer je bila denarnica, že nekoliko odpeta. Očitno sta bila na delu profesionalki. Če me ne bi opozoril mimoidoči, bi bil sedaj verjetno brez denarja in dokumentov.

Metro veva kje je, zato se kar spraviva nanj in po treh postajah izstopiva na navtobusno postajo, kjer najdeva peron s številko 89. Pol ure čakava na bus in se odpeljeva proti kampu, kamor prispeva konkretno utrujena. Počasna hoja po mestu je oba dokaj izčrpala, zato sva si privoščila krepek popoldanski počitek.

Zvečer pa še sprehod po kampu in lahko noč.

Adijo Lyon.

18. junij 2024

Zjutraj se nama ne mudi, saj imava danes v planu samo pot do Grenobla, dobrih 130 kilometrov. Ker imava že plačan kamp, nekaj po deveti uri še opravi va kamper servis in na bližnji bencinski tankava dokaj poceni nafto (1.67 evra), ter se postaviva po navodilih navigacije na obvoznico, ki vodi iz Lyona. Kljub jutranji konici, ki še kar traja je vožnja dokaj tekoča in po nekaj deset kilometrih zapustiva neplačljivo avtocesto in se usmeriva v smeri Grenobla. Počasi zapušča va ravninski provansalski del in se približuje va Alпам. Nepregledni

travniki in koruzna polja izginejo, ko se cesta usmeri v dolino proti Grenoblu. Navigiran imam PZA nekaj km pred mestom. Po podatkih googla je to parkirišče neplačljivo in na njem je dovoljeno parkiranje največ 48 ur. Teta navigacija naju pripelje do milimetra natčno pred – z betonskimi bloki založen vhod na PZA. Šiiiiit. Pa tako lep parking v parku ob reki. Ja kaj čmo, p4n najde pomožno parkirišče nekaj km naprej proti mestu, vendar tukaj ni mogoče parkirati, saj so povsod modre črte na parkirišču, kar pomeni časovno omejeno parkiranje na eno uro. Imam pa zlato rezervo – kamp 4 kilometre pred centrom mesta (45.16693, 5.69890). Kamp je skrit v neki ulici in če nisi pozoren mimogrede

Avtokamp v Grenoblu.

pelješ mimo. Navigacija pa se ne zmoti in naju pripelje pred vrata kampa. Francozi si pač vzamejo prosto za kosilo, saj ni nikogar na recepciji. Fant, ki skrbi za kampa naju kljub temu spusti notr in nama dodeli super parcelo v senci. Kamp ima bazen in vse, kar kamperist potrebuje – tuš, umivalnico posode, pralne stroje, in to za borih 19 evrov na dan.

Čas kosila je in zato lepo v miru pokosiva, se odpočijeva in ob dveh, ko je konec francoske sieste se prijaviva na recepciji, kjer nama prijazno razložijo hišni red in nama pokažejo najbližjo pot v mesto.

Kolesa dol in hajd v Grenoble. Vožnja po Grenoblu je za kolesarje, vajene mestne vožnje, simpl kot pasulj. Povsod so označene kolesarske steze in kolesar je turaj res car. V centru si ogledava parlament in stolnico Notre Dame ter na trgu pred katedralo popije pivo in sok v prijetni senci. Še malo zakroživa po mestu in počasi najdeva izhod iz centra in kolesarsko stezo, ki ob reki Le Drac vodi nazaj proti kampu. Ob prihodu v kamp termometer kaže 32 stopinj pa je ura že pol šestih popoldne. Nocoj bi bilo bolje spati zunaj.

Center Grenobla.

19. junij 2024

Štirinajst dni sva že na poti. Spet naju zbudi grlica, ki jo očitno voziva s seboj. Sončno je in vroče že ob osmih zjutraj. Obvezni protokol, kot vsako jutro in odhod iz kampa ob deveti uri. Med potjo iz mesta se ustaviva v Lidlu zaradi obnove zalog.

Kmalu po izhodu iz Grenobla se cesta prične dvigovati in že prve serpentine nakažejo, kaj naju danes čaka. Najin cilj je namreč sloviti gorski prelaz Col du Galibier, znan predvsem po dirki Tour de France. Tudi na letošnji izvedbi bo to cilj ene od gorskih stap. Prelaz se nahaja na višini 2646 metrov, torej približno

na višini malega Triglava. Mari sem že prejšnji večer seznanil z ruto, tako da je bila pripravljena na izzive, ki so naju čakali. Kmalu nad gozdno mejo se odprejo čudoviti pogledi na gorske travnike in vrhove po katerih vse do ceste še leži sneg. Na višini 2000 metrov pripeljeva najprej na prelaz Col du Lavtaret. Kakšna besedna povezava. Nad našo grapo je namreč prelaz Lavtarski vrh. Ni čudno, da naju spomin na grapo neprestano spremlja. Na tem prelazu ustaviva za fiziološke potrebe in da si pretegneva noge. Oba v kratkih hlačah in kratkih majicah, zunaj pa mogoče 10 stopinj, vendar paše po tisti vročini, ki naju je spremljala zadnje dni v dolini.

Na prelaz Galibier. Kolesarjev pa več kot muh.

Spomenik legendarnemu kolesarju Henriju Desgrangeju.

Tunel tik pod vrhom.

Po izhodu iz tunela. Tudi na tej višini je sneg rjav od puščavskega peska.

Spet v dolini.

Na prelazu mrgoli kolesarjev in motoristov. Tudi navzgor proti Galibierju je kolesarjev kot muh, in včasih je treba lepo s prvo za njimi, saj so oni tukaj gospodarji. Paziti pa je treba predvsem na tiste, ki so vzpon že opravili in se vračajo. Če ne doživiš tega klanca v živo, si praktično ne moreš predstavljati kakšen napor je potreben za to, da premagaš to strmino. Zato kapo dol, vsem pa naj bodo električarji ali tisti na žgance. Imeti moraš kohonas, da se lotiš Galibierja.

Po čudovitih serpentinah (Mari ni tega mnenja) in lepih razgledih se pripe-ljeva do tunela na prelazu. Tunel je izhod v sili, kadar je na cesti, ki vodi čez prelaz še sneg. In tokrat je bilo tako. Pred tunelom gori rdeč semafor, zato me zaskrbi, da je tudi tunel zaprt. Zato stopim v bife, ki se nahaja poleg ceste in fanta za šankom pobaram, če je tunel odprt. Pogleda skozi okno na najin avtodom in zamahne z roko, češ kaj sploh sprašuješ – pelji.

Mari vpije skozi okno, »pejd že, zeleno maš«. Ko speljem je že rdeča, pa kljub temu zapeljem v tunel, ki je dolg kakih 150 metrov. K sreči ni nasprotnega prometa, saj je tunel širok le kake 3 metre. Na drugi strani parkirava za cesto in se posvetiva fotografiranju res raznolike pokrajine. Snega ob cesti je ponekod še kaka dva metra. Očitno je bil prelaz par tednov nazaj še neprevozen, saj so ob cesti še parkirane rolbe.

Počasi se spustiva po nasprotni strani prelaza v dolino. Spet čudovite serpentine in cvetoči gorski travniki čez katere tečejo bistri hudourniki pa nešteto kolesarjev, ki rinejo navzgor in tistih, ki se jim je zdelo da vozim prepočasi in so naju prehitevali. Med njimije bil model mojih let, ki je padel mimo naju kot sneta sekira na električnem kolesu. Mari je kar stokala, ko ga je gledala kako je položil ovinek in izginil za snegom, ki je bil tik ob cesti. Očitno je zvozil, saj ga nisva več videla.

Po zadnji serpentini zagledava ob cesti gostilno in ustaviva za kosilo. Po kosilu obvezen počitek in nato kavica ter spust v dolino. Še kar nekaj časa se vijejo serpentine, sedaj po gozdu, do hitre ceste v dolini, ki vodi proti Albertvilu. Hitra cesta je dolgočasna, zanimivo pa je to, da je na vseh hitrih cestah, ki so praviloma dvopasovne v eno in enako v drugo smer, ob robu zarisana kolesarska steza. To je približno tako, kot bi na naši avtocesti imeli ob robu še kolesarske steze. Ja, tukaj so kolesarji res carji.

Nekaj kilometrov iz Albertvila ustaviva na velikem parkirišču in greva na sprehod, da pretegneva noge. Vroče je in soparno zato jo kar hitro pobriševa naprej s prižgano klimo v kabini. Vreme se je pričelo kisati in prve kaplje pred Chamonijem so dale vedeti, da bo deževalo. Navigacije se deset kilometrov pred ciljem odloči, da nama pokaže še nekaj vasi nad mestom. Zvesto ji slediva, kljub Mariinem negotovanju, saj je bila cesta strma in ozka. To so pač čari vožnje po navigaciji. Večinoma se izide, včasih pa je treba tudi rikvercat. No, tokrat ni bilo treba. Se je pa na tej poti izredno lepo pokazal Mont Blanc in spomini na podvig pred petnajstimi leti so privreli na plan. Pred Chamonijem sem zgrešil izvod in pristala sva pred tunelom pod Mont Blancom. Na levo krog in ponovi vajo, tokrat brez napake.

Tunal pod Mont Blancom dolg 12 kilometrov.

Parking za AD je ob robu mesta za rampo in plačljiv. 25 zasoljenih evrov za 24 ur brez oskrbe. V primerjavi s kampom, kjer sva bila prejšnji dan je to, milorečeno, kraja.

Imava še ravno toliko svetlega dne, da se sprehodiva do mesta in si ogledava jedilnike v birtijah, saj nameravava naslednji dan tukaj kositi. Ob povratku v kamper povečerjava, vrževa karte in spat.

20. junij 2024

Ponoči začne rahlo deževati in zjutraj je dež vse močnejši. Okrog devete ure dež preneha. Kljub temu se napraviva vremenu primerno, tudi na marele ne pozabiva. Sprehod po mestu mi povrne spomine izpred petnajstih let, ko smo bili tukaj na odpravi na Mont Blanc. Mesto se v tem času ni nič spremenilo, se je pa zato spremenil ledenik Bouson, ki ga je za več kot tretjino manj, kot takrat. Takrat je ledenik segal skoraj do mesta, zdaj pa o tem pričajo le sivorjave skale pod ledenikom. Chamonix je tipično alpsko mesto z glavno ulico polno športnih trgovin in gostiln ter ledeniško reko, ki teče po sredi mesta. Na glavnem trgu se slikava pri spomeniku prvopristopnikov na Mont Blanc in si v eni od slaščičarn privoščiva odlično sladico, ki ji žal ne vem imena.

Kljub oblačnemu vremenu se Mont Blanc skorav v celoti pokaže. Le vrh je zavil v meglo. Spomini na čas pred leti pa kar vrejo. Med sprehodom po mestu

Spomin na leto 2009, ko smo osvojili Mont Blanc.

Sprehod po Chamonixu.

Najvišja gora zahodne Evrope se nama je kljub slabemu vremenu vendarle pokazala.

Na najvišji žičnico v Evropi pa vendarle nisva šla.

Olimpijska skakalnica v Chamonixu.

obiščeva še nekaj športnih trgovin, saj se najdejo tudi takšne, ki ponujajo do 50 odstotkov popusta. Za spomin si kupim kapo s šildom. Pa nov nahrbtnik tudi dobim od ženke.

Ker je ura šele enajst, se vrneva v avtodom na kratek počitek, potem pa nazaj na kosilo.

V mestu pojeva pico in solato v prijetnem lokalu. Dež še kar pada. Po kosilu se vrneva v avtodom k obveznemu počitku. Ob dveh zapustiva parkirišče, izprazniva kaseto na stebričku pred parkingom, vmes še naderem šoferja avtobusa, ki je sparkiral kar na pitstop za AD in odpeljeva v smeri Švice.

Pot se najprej vije po dolini in kmalu se prične vzpenjati proti prelazu Argentiere, kjer se nama na enem od ovinkov odpre hladilnik in izpljune večino vsebine. Nujni postanek za pospravo hladilnika in naprej. Po spustu s prelaza sva kar kmalu na švicarski meji, kjer naju policaj vljudno vpraša od kod sva, pogleda skozi okno, če ne voziva kakega slepega potnika in naju spusti naprej ne da bi pogledal dokumente.

Vožnja navzdol v dolino proti mestu Martigny pa je bila nekaj povsem drugega, da ne rečem adrenalinskega. Visoko nad mestom, kjer se pokrajina drastično spremeni iz alpske v vinogradniško, se vije cesta med vinogradi visoko v hribu, v serpentinah navzdol proti mestu. Mari spet vzdihuje, saj je mestoma res občutek, da voziva par sto metrov nad strehami spodaj pod cesto.

Spodaj pa se cesta prelevi v ravno črto po sredini široke doline, poraščene s sadnim drevjem levo in desno od ceste. Na obeh straneh doline, v odmaknjenih hribočkah pa vinograd do vinograda. Mestoma se vinogradi spustijo vse do ceste. Očitno Švicarji ne delajo samo ur in sira, pač pa znajo tudi z vinom.

Navigiran imam PZA v mestu Sierre pod Krans Montano. Tokrat sem prvič prelel p4n. Koordinate naju vodijo nekam med vinograde po kolovozni poti. Itak sem trmast in peljem naprej kljub prepovedi za motorna vozila. Mari besni. Kolovoz je širok komaj za traktor, no avtodom je šel skozi do prvega ovinka, za njim pa se je nadaljeval naslednjih 100 metrov. PZA-ja pa nikoder. Obrnem, podrem količek za trto (hvala bogu brez škode) in se vrnem na parking, ki sva ga prej videla pod gondolo pred vasjo. Prepovedi za kamperje ni, na parkingu pa sta že dva avtodoma. Sparkirava in se odpraviva na špencir po vasi. Spet je soparno, saj se je pričelo jasni in sonce že močno pripeka.

Ura je šest popoldan in kar prileže se lenarjenje v kamperju. Mari, glede na to, da bo verjetno nastopila abstinenčna kriza glede mobitela, prične preučevati ruto za naslednji dan. Povsem je padla notr, bi se reklo, saj se je oborožila z avtokartami in preučila ruto do potankosti. Papirnate avtokarte seveda. Švica namreč ni v EU in tukaj bankrotiraš, če imaš vklopljene mobilne podatke in s tem dostop do interneta.

Večerja, opazovanje štirih modelov, ki poleg najinega kamperja obdelujejo vrtniček, potem pa spat.

21. junij 2024

Dež, dež, dež... Ponoči in zjutraj pada dež. Zato ne hitiva z vstajanjem. Osem proč se le skopljeva izpod cunj. Pospraviva in se v dežju odpeljeva izpod gondole, kjer sva prespala, naprej po široki dolini reke Rone. Spet naju spremljajo sadovnjaki in vinogradi ter po bregovih nametane vasice, kot bi z roko raztresel proso po pobočjih. Dež pa neusmiljeno pada. Vmes so sicer kratka obdobja, ko ne lije in mestoma se sramežljivo pokaže celo sonce, vendar je vse v znamenju mokrote. Vožnja po dolini je enostavna in skoraj dolgočasna, saj je vidljivost zaradi nizke oblačnosti slaba. Po neštetihih krožiščih (in spet enem zgrešenem izvozu – potrebno je bilo obrniti) se pripeljeva v mesto Brig, kjer se široka cesta

Parking nekje pred Krans Montano.

Tako pa obdelajo vrtniček pridne moške roke v Švici.

prične strmo dvigovati proti prelazu Simplon. Tukaj nama res postane žal, da ni lepega vremena. Kljub dežju se odpirajo dihamajoči pogledi na strme, prepadne stene prek katerih derejo slapovi. Cesta se prebija po pobočju in skozi tunele in vdolbine galerije in skokoma smo tisoč metrov nad dolino. Nekatere galerije so res dolge, tako da si vsaj brisalci malce oddahnejo. Bolj se bližava prelazu, bolj postaja temno, saj praktično zapeljeva v oblak iz katerega lije. Prav na vrhu Simlona najbolj dežuje. Ustaviva samo zato, da naredim fotko, kot dokaz, da sva tam res bila.

Med spustom v dolino proti italijanski meji se dež nekoliko umiri in tudi vidljivost se izboljša. Na meji nama Švicarski policaji samo pomahajo, na ita-

Prelaz Simplon na meji med Švico in Italijo.

S strmih bregov so povsod padali slapovi.

Na poti proti jezeru Lago Maggiore.

Ijanski strani pa itak ni nikogar. Spuščava se po ozki, strmi dolini. Mogočni slapovi derejo iz navpičnih pobočij nad cesto. Vode je v izobilju, kar ni nič čudnega, saj že dva dni dežuje. V dolini se lokalna cesta priključi hitri cesti proti Milanu. Dolgočasna vožnja traja do jezera Lago Maggiore, kjer imam navigiran PZA v mestu Stresa (45.887861, 8.526412). Najdeva ga brez težav pa še lep je in nedaleč od obale jezera. Malce težav nama povzroči EasyPark, saj nama noče sprejeti plačilne kartice. Šele po vnosu tretje kartice se vda in sproži parkiranje do naslednjega dne. Parkirnina bo 22 evrov. No, vsaj pitstop servis je na PZA omogočen za ta denar.

PZA v mestu Stresa.

Kosilo in obvezna siesta, potem pa pot pod noge in po obali jezera, ki je nasičena z prestižnimi hoteli, proti Parco Pallavicino, ki je oddaljen dobra dva kilometra.

Park je v bistvu botanični vrt z vključenim živalskim vrtom, kjer je na določenih delih lahko sprehodiš med jeleni, kozami, lamami in podobno drobnico. Tudi pavi so nama pozirali. Živali so tako krotke, da se pustijo božati. Dež je prenehal že, ko sva parkirala, tako da je bil sprehod po tem parku prav sproščujoč. Krasno urejeni vrtovi, lepo postrižene žive meje, pavi, ki se sprehajajo po parku, vse to bi bilo še lepše, če bi bilo sončno vreme. No, roko na srce, za petnajst evrov po osebi, bi bil v parku lahko vsaj še medved.

Med povratkom na PZA se sprehodiva še po ozkih mestnih ulicah, malo pošopingirava, pa obvezen, odličen sladoled tudi ni falil.

Šefica je bila vseskozi na tekočem glede rute.

Parco Pallavicino.

Pogled nazaj proti Švici naju je prepričal, da sva se pravi čas spravila na varno.

No, mesto Stresa je primerno mesto za preganjanje stresa, seveda, če imaš poln tošelj in sobo v Grand Hotel Bristol, tik ob obali jezera.

Vreme je začuda zdržalo. V smeri proti Švici, od koder sva prišla pa so viseli zlovešči črni oblaki. Zato sva se podvizala in tik pred dežjem stopila v avtodom. Sprehod nama je po dveh dnevih brez večjih aktivnosti, prav dobro del.

Večerja bo zaradi velike porcije sladoleda bolj skromna, zato pa bo kaka partija kart več. Pa noč upam, da bo mirno in brez dežja.

22.junij 2024

Zjutraj pa – sonceeeee. Nebo brez oblaka in že navsezgodaj prijetno toplo. Ker imava parking plačan samo do osme ure, se podviza z jutranjimi aktivnostmi, opraviva pitstop pri sanitarnem stebričku, nalijeva svežo vodo in se odpeljeva ob jezeru proti Milanu. Odločiva se, da bova tudi tokrat vozila samo po neplačljivih cestah (Gorenca pač). Marsikateri bo rekel, da sem nor, ker se drpajšam po tistih vaseh in milijonih krožišč in ležečih policajev. Vendar je vožnja zame užitek. Avtocesta je zame izguba časa, čeprav voziš hitro in si relativno hitro na cilju, vidiš pa nič.

Mimo Monze se izogneva Milanu in se, kot rečeno, čez nešteta krožna križišča voziva pod Bergamom proti Brescii, kjer je najin današnji cilj. Vas sledi vasici in med njimi praktično ni presledka. Vse se vleče kot jara kača in počasi si zaželiva kratkega postanka za kavo in preteg nog. Pri neki štacuni z gradbenim

Mondeni center Strese.

Kjerkoli na svetu naju Grapa vedno spremlja.

materialom popijevo kavo in se po nekaj kilometrih ustaviva pri obcestni gostilni, ki je začuda polna gostov kljub uri, ki za Italijane pomeni siesto. V Italiji je namreč težko dobiti gostilno v času od 12. do 18. ure. Naročiva rebrca iz žara, solato in ponfri ter se do siteda najevo. Bilo je res dobro.

Ob vstopu v predmestje Brescie komaj najdeva vhod na PZA, saj so ga očitno predstavili za nekaj deset metrov in koordinate iz google mapsa niso bile natančne (prave koordinate: 45.51680, 10.23436). Po nekaj kroženjih po krožišču le najdeva vhod in se sparkirava na žarko sonce. 33 stopinj je kazal monitor v avtodomu. Hvala bogu za bivalno klimo, ki pa deluje samo na 220 V. K sreči je možen priklop na elektriko, ki je plačljiva (0,5 evra za 1 uro). Priklopim in zaženem klimo. Uh, kakšno olajšanje.

Mari brska po internetu in odkrije, da je bilo včeraj veliko neurje v Švici in da je mesto Zermat zaradi poplav in plazov odrezno od sveta in da potekajo evakuacije. Očitno sva jo ravno pravi trenutek popihala iz Švice in odnesla suhe riti.

PZA nad linijo podzemne železnice v Bresci.

Ob petih se odpraviva v mesto. PZA stoji praktično nad postajo edine linije podzemne železnice v mestu in to tudi izkoristiva. Pet postaj z metrojem in že sva v centru mesta. Prijetno presenečena z lepoto Brescie se sprehajava po trgih in ulicah ter pod arkadami kjer so male trgovinice. Skoraj na vsakem vogalu je živa muzika, saj se danes očitno nekaj kulturnega dogaja po celem mestu. Od pevskih zborov, godalnih orkestrov do rock, pop in reperskih skupin. Celo mesto bobni od mešanice raznorazne glasbe. Vsedevo se v prijeten bar na pivo in sok ter uživava v opazovanju mimoidočih. Mesto je prepolno ljudi vseh mogočih ras. Vidi se, da je sobota in so vsi zunaj.

Okrog osmih se vrneva z metrojem nazaj do parkinga, kjer podaljšam elektriko še za dve uri. Res je neznosno vroče in po tuširanju klima prav dobro dene.

Sončna ura na trgu v Bresci.

Veselo v mesto s podzemno železnico.

Na trgu pred katedralo vse vre od življenja.

23. junij 2024

Ob pol dveh zjutraj se spet vlije kot iz škafo. Poleg tega ravno takrat dobiva sosede, ki neusmiljeno loputajo z vrati. Zaspiva, vendar se ob treh očitno utrga oblak ravno nad PZA-jem. Okrog osmih se prebudi in takrat vidim, da imava za sosede Slovence iz Gorice. Na kamper ima priklopljeno prikolico, na katerem ima BMW-ja prirejenega za dirke. Očitno gre v Monzo na kako tekmo.

Sam imam čisto drugo težavo, za katero pa je najbolje, da ta trenutek zanjo Mari ne ve. Ob jutranjem obhodu avtodoma opazim, da leta nekam čudno visi na levo stran. Sprva sem krivil neraven teren, vendar to ni bil vzrok za nagib v levo. Očitno je nekaj narobe z zadnjo premo ali pa z listnato vzmetjo. Previdno pokukam pod podvozje in moje predvidevanje je bilo pravilno. Leva listnata vzmet je doživela svoje. Očitno so jo dokončno pokončala brezštevila krožišča in pa dejstvo, da je večina teže pri najinem avtodomu na levi strani. No pa leta seveda, kar je verjetno glavni vzrok. Bo treba z občutkom naprej.

Dež še vedno neusmiljeno pada. Zato se z Mari odločiva, da malce spremeniva plan za današnji dan (vzrok za to odločitev je bil tudi »šepavi« avtodom). V planu je obisk vasice Bassano del Grappa, kjer je Tadej Pogačar na Giru deklasiral celotno konkurenco. Ker je levo od naju, tam pod hribi, očitno vremenski urnebes, je logična odločitev, da ta cilj izpustiva in se usmeriva proti Benetkam. Prava odločitev. Nekaj deset kilometrov pred Benetkami preneha deževati in pokaže se celo sonce. Navigiran imam PZA v Meštrah, PZA San Giuliano (45.46729, 12.27925) tik ob kanalu nasproti katerega poteka cesta in železniška proga proti mestu. Na parkingu postavim AD na leve kajle, da poravnam visenje. Mari nič ne opazi.

Most vzdihljajev.

Stolnica svetega Marka in Doževa palača.

Kupiva karte za gliser (10 evrov povratna karta), ki vozi na redni liniji proti Benetkam in ob enih sva že na poti proti mestu. Mari pogumno prenese pot, ki traja 15 minut. Morje je hvala bogu mirno. Kar se karte tiče, imamo očitno avtodomarji, ki se nastanimo na tem parkingu popust in smo oproščeni dajatve petih evrov za vstop v mesto, ki je na novo uvedena letos.

O Benetkah nima smisla izgubljati besed. Povem naj le to, da stereotipi o draginji v Benetkah samo delno držijo. Cene so namreč odvisne od tega, kje si privoščiš pir, ali na trgu Sv. Marka (18 evrov! Ja osemnajst), kava espresso (12 evrov! Ja dvanjst!) ali dve ulici stran, (pivo 2,8 evra). Midva sva udarila povprečje in malce pred mostom Rialto v eni ob birtij popila pivo za 7 evrov in pojedla še dva sendviča in tortico ter popila še sok – vse skupaj 22 evrov.

V mestu je nepopisna gneča. Turisti v valovih poplavlajo ulice in najboljše

fotografske spote, da se komaj prebiješ mimo. Kljub temu vztrajava skoraj 5 ur v mestu.

Ko se naveličava se na enem od trgov vsedeva na eno redkih klopc v mestu in opazujeva to reko ljudi, ki se vali mimo naju. Dovolj je, vstaneva in prečiva mesto po ulicah, ki turistom niso zanimive, praktično sva sama. Pol ure sva prehitra za odhod z gliserjem nazaj proti parkingu. Posedava na stopnicah ob morju in opazujeva ladjice in gliserje, ki vozijo vseprek tja do otoka Morano in nazaj.

Po mirni plovbi se okoli šeste ure vrneva na parking, kjer me redar poprosi, če se lahko premaknem za meter bolj proti sosеду. Na PZA-ju namreč zmanjkuje prostora. Očitno je naval avtodomov prevelik za kapaciteto parkinga. Z veseljem se premaknem in za soseda dobiva poljski AD.

Avtodomov kot listja, med njimi pa sva edina Slovenca. Zanimivo.

24.junij 2024

Ponoči se spet sili dež, ki do jutra poneha. Ker je vremenska napoveda za danes burja v sunkih, predvsem na relaciji, ki je v planu za danes, zjutraj poleživa nekoliko dlje, kot ponavadi. Po zajtrku počasi opraviva servis in se odpeljeva iz PZA-ja. Ker je napovedana burja, prepovem avtoceste na garminu

in tako se po regionalni cesti odpeljeva proti Sredopolju, ki je najin današnji prvi cilj (45.85155, 13.484612). Ogladava si kostnico italijanskih vojakov iz prve svetovne vojne. Trideset tisoč jih leži tukaj, v spomin in opomin. Opomin pa ne zaleže kaj dosti, saj je človekov spomin očitno najbolj minljiva stvar na tem svetu. Vedno znova in znova ponavljamo enake napake, ceno pa plačuje navaden človek.

PRESENTE. Za vedno prisotni in v opomin na človeško neumnost. Trideset tisoč jih leži tukaj!

Po kaki uri odpeljeva naprej proti Trstu, kjer se odločiva, da bo najin današnji, končni cilj Izola. Burja še kar ne pojenja in včasih naju konkretno zamaje. Mimo Trsta čez državno mejo in mimo Kopra se pripeljeva v sončno Izolo, kjer začuda dobiva prostor na PZA-ju na Tomažičevi. 20 evrov je cena za 24 ur. Parkiram poleg avtodoma mojega bivšega sodelavca Rajka, s katerim se kasneje zapleteva v pogovor.

Lačna sva, kuhati se nama ne da, edina opcija je prva picerija na obali. Povečerjava in odideva na kratek sprehod do mesta.

25. junij 2024

Zjutraj se posloviva od sosedov in jo mahneva še v avtodomarski šoping v Centro Vacance v Miljah. Ob obali do Škofij in od tam po avtocesti do Logatca in Vrhnike, kjer se ustaviva še pri domačih. Okoli treh zapeljem pod domači kozolec.

Vzmet na avtu je popolnoma popustila, tako da je karoserija parktično slonela na odbojni gumi, ki je med šasijo in karoserijo. Avtodom sedaj čudno izgleda, vendar je že sprožena akcija za menjavo vzmeti. Konec dober, vse dobro.

Povzetek

Najin osnovni cilj tega potovanja, Provansa, se je raztegnil kar na tri države. Italija, kot tranzitna prva dva dni, potem Francija, ki sva si jo res dobro privoščila, pa Švica, ki sva jo zaradi slabega vremena samo povohala in spet

Italija, kjer sva obiskala nekaj mest, ki jih v prejšnjih potepanjih pač nisva.

Kljub pričakovanju, da bo v tem terminu verjetno gneča po cestah in po parkiriščih in kampih, sva bila prijetno presenečena, saj je bilo ravno nasprotno. Celo pot mimo Benetk, ki je pregovorno normalno neprevozna, je bila tokrat brez gneče in zastojev.

Italijo sva prva dva dni prevozila po avtocesti in to je bila edina vožnja po njej. V Franciji sva vozila po lokalnih cestah, ki so odlične in potovanje poteka relativno hitro, le nepregledno število krožišč malce moti. Tudi del Švice, ki je bil na najini poti sva vozila po lokalnih cestah.

Promet je povsod potekal tekoče. Dejstvo je, da so v Italiji in Franciji kolesarji bogovi. Povsod imajo prednost in na cesti jih je res veliko. Predvsem na točkah, kjer se predvsem dokazuje »ego«, jih je ogromno. Tu mislim predvsem na gorske prelaze, kot so Galibier ipd. Tam jih je kot muh in vožnja med njimi je pravi izziv.

Kolesarske steze so povsod. Še celo ob štiripasovnicah je skrajni meter rezerviran za kolesarje. Tudi sama sva trikrat snela kolesa in se popeljala po nacionalnem parku in nekaj mestih, ki so bila dovolj blizu parkirišča ali kampa.

Večino prenočevanj sva opravila na PZA-jih ali v kampu, nekajkrat pa sva spala tudi na divje in to brez vseh težav, tako v Italiji, Švici in Franciji. Praktično naju ni nihče niti opazil..

Cene parkiranja in kampov so milo rečeno smešne napram cenam pri nas in na Hrvaškem. Samo za primer, cena kampa na sredozemski obali tik pred francosko mejo z vso oskrbo in celo bazenom je bila 28 evrov na dan. Najdražji kamp na poti je bil v Lyonu – 34 evrov. PZA-ji pa se gibljejo od 10 do največ 20 evrov.

Večina kampov in PZA-jev leži ob postajah tramvaja, avtobusa ali podzemne železnice, tako, da je dostop do centrov mest res enostaven.

Kar se tiče cen pa tako nima smisla zgubljati besed. Če bi gledal na to, bi verjetno ostala doma. Cena nafte se povsod giblje med 1,65 do 2 evra, odvisno od lokacije pumpe. Ponavadi so pumpe bližje mestom cenejše, kot tiste nekje v »vukojebini«.

Cene v trgovinah so primerljive z našimi, če pa si privoščiš birtijo pa so cene nekje x2 glede na naše. Midva sva si tokrat kar privoščila jesti tudi zunaj. Škoda bi bilo ne poizkusiti francoske kuhinje.

Skratka, odlično tritedensko potovanje polno vtisov in lepih spominov, kar v končni fazi dokazuje tudi par tisoč fotk, ki sva jih oba nastrelila na poti.

Hvala bogu je pot potekala brez težav in nesreč, če odmislim shirano vzmet. V treh tednih sva prevozila cca 3200 kilometrov.